

end jeg ellers havde tænkt mig. At det ærede Medlem nu her vil stille Forslag om, at man i Rigsdagen skal fastsætte en Dagløn for løse Statsarbejdere, synes mig dog ganske umuligt. Disse Folk arbejde vel undertiden 1 Maaned, undertiden 2 eller 3 Maaneder, eftersom Forholdene passe dem, og det kan jo dog ikke gaa an, at vi her ville begynde at fastsætte en Dagløn for Forhold, som vi slet ikke kunne kende noget til. For øvrigt vil jeg sige, at saa vidt mig bekendt vilde det slet ikke betyde noget, i alt Fald faa meget lille Betydning for de løse Arbejdere, idet de saa godt som altid arbejde paa Akkord, og det er jo ganske naturligt. Det finder jeg ogsaa er den rigtigste Maade at ordne Forholdet paa, og alt, hvad jeg kan gøre, for at de saa meget som muligt skulle kunne arbejde paa Akkord, skal jeg gøre. Jeg skal ikke omtale Sagen nærmere, ogsaa af den Grund, at det ærede Medlem jo i sine Udtalelser kom til at røbe den virkelige Hensigt med Forslaget. Det ærede Medlem udtalte sig jo angaaende Repræsentationen her i Tinget for Silkeborgkredsen og Frederiksborgkredsen og satte den i Forbindelse med Skovarbejdernes Løn. Jeg tør deraf slutte, at Repræsentationen for disse to Valgkredse er af langt større Betydning for det ærede Medlem end selve Spørgsmaalet om Skovarbejdernes Løn. Dette sidste staar sikkert i anden Linie.

Det ærede Medlem spurgte, om jeg ansaa Landhusholdningsselskabet for uundværligt. Nej, det gør jeg naturligvis ikke. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Landhusholdningsselskabet udretter ikke saa ganske lidt til Fremme af Landbrugets Interesser. Hele Konsulentvirksomheden sorterer jo under Landhusholdningsselskabet, og saa meget er jo sikkert, at hvis vi skulde lægge denne Virksomhed hen under en anden Institution, f. Eks. direkte under Ministeriet, vilde det medføre ikke saa ganske smaa Udgifter.

Angaaende Ophævelsen af Bommene ude ved Charlottenlund vil jeg dog indvende det mod det ærede Medlems Udtalelser, at naar han siger, at Staten bør gaa foran, og Kommunen kan saa komme senere, er det en bagvendt Ordning. Amtskommunen og Københavns Kommune bør her gaa foran i Betragtning af, at det er offentlige Veje, medens de Veje, som Staten har, og hvor Bommene ere satte for, ere private Veje, og det følger da af sig selv, at hvis vi skulde ophæve disse Bomme og lade Færdselen være fri, maa vi først

have indledet en Forhandling med Kommunen om at overtage Vedligeholdelsen, naturligvis med et Tilskud fra Statens Side. Det er saa klart som to og to er fire, at Staten kan ikke lade to private Veje være fri for al mulig Færdsel.

Med Hensyn til Københavns Stilling overfor Kystfredningen vilde det ærede Medlem gøre gældende, at det ikke var noget Etikettespørgsmaal. Jeg kan fremlægges ikke se, at det kan være andet, jeg tror ikke, det er noget Spørgsmaal af særlig praktisk Betydning, om Københavns Kommune selv faar Lov til at udnævne Medlemmer til Kystkommissionen. Nu mener det ærede Medlem, det var en let Sag at foretage en saadan Forandring i Kystfredningsloven, saaledes at Københavns Kommune blev stillet ved Siden af et Amt; men her tror jeg, det ærede Medlem tager meget fejl. Det er ikke nogen let Sag, for det griber ind i hele Lovforslagets Bygning. Jeg behøver kun her at gøre opmærksom paa, at naar en Kendelse af Kystkommissionen skal appelleres, skal den appelleres til Landvæsenkommissionen, men hvorledes vilde de bære sig ad her i København? Hvis en Kendelse af Kystkommissionen her skulde appelleres til Landvæsenkommissionen, vilde de saa være tilfredse dermed, thi som bekendt ere de fleste af Medlemmerne i Landvæsenkommissionen Landmænd. Men som sagt, jeg tror ikke, det vil faa nogen praktisk Betydning. Og skulde det desuagtet vise sig, at der skulde være praktiske Vanskeligheder, forekommer det mig, at der er Tid nok til at tage dette Spørgsmaal op til nærmere Overvejelse.

Angaaende Midlerne til at bekæmpe Hestebremsen kom det ærede Medlem med nogle mærkelige Udtalelser. Naar han tror, at den Bremse kan bekæmpes ved, at man gaar og børster Æggene af Hesten, vil jeg sige, at det dog vist vilde blive et ret besværligt Arbejde, allerede af den Grund, at de ere ret vanskelige at se. Hvis vi derfor skulde indlede Forsøg paa dette Omraade, tror jeg ganske sikkert, det vilde blive meget dyr Forsøg. Men jeg har ogsaa den Tro, at de Folk, som særligt ere interesserede for et saadant Spørgsmaal, og naturligvis i første Linie Professor Boas, ville have og have deres Opmærksomhed henvendt paa dette. Professoren siger, at endnu er han ikke kommen saa vidt, at han kan anvise noget praktisk Middel til at bekæmpe denne Bremse. Og saa er Skaden jo heller ikke saa overordentlig stor, som jeg fremhævede, da jeg omtalte dette Spørgsmaal.